AZ EURÓPAI UNIÓ KÖZSZOLGÁLATI TÖRVÉNYSZÉKÉNEK ÍTÉLETE (teljes ülés)

2010. július 1-je*

„Közszolgálat — Tisztviselők — Özvegyi nyugdíj — A személyzeti szabályzat 79. cikke — A személyzeti szabályzat VIII. mellékletének 18. cikke — Túlélő házastárs — Két személy túlélő házastársi minőségének elismerése — 50%-os csökkentés — Jogos bizalom — Az összhang szabálya”

Az F-45/07. sz. ügyben,

az EK 236. cikk és az EA 152. cikk alapján

Wolfgang Mandt (lakóhelye: Kreuztal [Németország], képviseli: B. Kolb ügyvéd)

felperesnek

az **Európai Parlament** (képviselik kezdetben: K. Zejdová, J. F. de Wachter és U. Rösslein, meghatalmazotti minőségben, később: J. F. de Wachter, K. Zejdová és S. Seyr, meghatalmazotti minőségben)

alperes ellen,

támogatja:

Kurt-Wolfgang Braun-Neumann, aki 2009. október 9-én elhunyt, egyedüli örökösként hagyva **Shirley Meyert** (lakóhelye: Bedburg-Hau [Németország], képviseli: P. Ames ügyvéd), aki átveszi a beavatkozó által előterjesztett kérelmeket,

beavatkozó,

benyújtott keresete tárgyában,

A KÖZSZOLGÁLATI TÖRVÉNYSZÉK (teljes ülés),

tagjai: P. Mahoney elnök, S. Gervasoni tanácselnök, H. Kreppel, H. Tagaras (előadó) és S. Van Raepenbusch bírák,

hivatalvezető: W. Hakenberg,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2009. június 9-i tárgyalásra,

meghozta a következő

* Az eljárás nyelve: német.

Ítéletet

1 A Közszolgálati Törvényszék Hivatalához 2007. május 16-án telefaxon érkezett keresetlevelében (az eredeti példány benyújtása 2007. május 21-én történt) W. Mandt lényegében az Európai Parlament kinevezésre jogosult hatósága 2007. február 8-i határozatának megsemmisítését kéri, amely elutasította a felperes által azon 2006. szeptember 8-i határozattal szemben benyújtott panaszt, amelyben a Parlament 2006. április 1-jétől 50%-kal csökkentette az özvegyi nyugdíjat, amelyet a felperes néhai G. Mandt (született G. Neumann; a továbbiakban: néhai G. Neumann) – a Parlament korábbi tisztviselője – túlélő házastársaként kapott. A csökkentés oka az volt, hogy ugyancsak 2006. szeptember 8-án hozott határozatában a Parlament – helyt adva néhai K.-W. Braun-Neumann özvegyi nyugdíj iránti kérelmének, amelyet utóbbi szintén néhai G. Neumann túlélő házastársaként igényelt – úgy döntött, hogy néhai K.-W. Braun-Neumann számára 2006. április 1-jétől 50%-os mértékű özvegyi nyugdíjat fizet.

Jogi háttér

2 Az Európai Unió tisztviselői személyzeti szabályzatának (a továbbiakban: személyzeti szabályzat) 79. cikke kimondja:

„A tisztviselő vagy a volt tisztviselő túlélő házastársa, a VIII. melléklet 4. fejezetében meghatározott módon, az elhunyt fizetett, vagy azon öregségi nyugdíj vagy rokkantsági támogatás 60%-ával egyenlő özvegyi nyugdíjra jogosult, amit az elhunyt akkor kapott volna, ha – a szolgálati időtől vagy korától függetlenül – az elhalálozása időpontjában erre a nyugdíjra jogosulttá vált volna.

[…]”

3 A személyzeti szabályzat VIII. mellékletének 18. cikke előírja:

„Amennyiben egy volt tisztviselőnek öregségi nyugdíjat folyósítottak, túlélő házastársa – feltéve, hogy a tisztviselőnek valamely intézmény szolgálatából történő kilépése időpontjában már házasok voltak, és a házasság legalább egy éve fennállt, továbbá a 22. cikk rendelkezéseire is figyelemmel – túlélő hozzátartozói nyugdíjra [helyesen: özvegyi nyugdíjra] jogosult, amely a tisztviselő számára a halála időpontjában folyósított öregségi nyugdíj 60%-a. A túlélő hozzátartozói nyugdíj [helyesen: özvegyi nyugdíj] minimuma az utolsó alapilletmény 35%-a; a túlélő hozzátartozói nyugdíj [helyesen: özvegyi nyugdíj] összege azonban semmilyen esetben sem haladhatja meg a házastárs számára a halál időpontjában folyósított öregségi nyugdíj összegét.

[…]”

4 A személyzeti szabályzat VIII. mellékletének 22. cikke ekként rendelkezik:

„Amennyiben a tisztviselő után túlélő házastárs, valamint korábbi házasságából származó árvák vagy más jogosult személyek maradnak hátra, a nyugdíj teljes összegét – amelyet úgy kell kiszámítani, mintha az említett személyek mindegyike a túlélő házastárs eltartottja lenne – az egyes érintett személyek között azon nyugellátások [helyesen: ellátások] arányában kell felosztani, amelyek az egyes kategóriákat megillették volna, ha azokat elkülönítve kezelték volna.

[…]”

5 A VIII. melléklet 27. cikke kimondja:

„A tisztviselő vagy volt tisztviselő elvált házastársa e fejezet előírásai szerinti túlélő hozzátartozói nyugdíjra [helyesen: özvegyi nyugdíjra] jogosult, feltéve, hogy bizonyítani tudja, hogy volt házastársa halálának időpontjában a házastársa részéről – bírósági határozat vagy a volt házastárssal létrejött, hivatalosan bejegyzett és jogerős egyezség alapján – őt megillető tartásra volt jogosult.

A túlélő hozzátartozói [helyesen: özvegyi] nyugdíj azonban nem haladhatja meg a volt házastárs halálakor fizetett tartásnak a személyzeti szabályzat 82. cikkében megállapított eljárással összhangban kiigazított összegét.

Az elvált házastárs jogosultsága megszűnik, ha a volt házastárs halálát megelőzően ismételten házasságot köt. Ha volt házastársa halálát követően köt ismételten házasságot, a 26. cikk rendelkezéseit kell alkalmazni."

6 A személyzeti szabályzat VIII. mellékletének 28. cikke így fogalmaz:

„Amennyiben az elhalálozott tisztviselő után több elvált házastárs, illetve egy vagy több elvált házastárs, és egy túlélő házastárs jogosult túlélő hozzátartozói [helyesen: özvegyi] nyugdíjra, a nyugdíjat a házasságok időtartamával arányosan kell felosztani. Ezen esetekben a 27. cikk második és harmadik bekezdésének rendelkezéseit kell alkalmazni.

[…]"

A jogvita alapját képező tényállás

7 Néhai G. Neumann, a Parlament korábbi tisztviselője, és néhai K.-W. Braun-Neumann – mindketten német állampolgárok – 1993. május 3-án kötöttek házasságot Straubingban (Németország), és Andenne-ben (Belgium) telepedtek le. A felperes szerint a néhai K.-W. Braun-Neumann büntetendő cselekményeket követett el, amelyeket követően szabadságvesztésre ítélték, majd pszichiátriai klinikára utalták be.

8 Néhai K.-W. Braun-Neumann és házastársa együttélése a házasságkötésüket követő évek során rövid időszakokra korlátozódott. A házasságukat a Tribunal de première instance de Namur (namuri elsőfokú bíróság, Belgium) 1995. szeptember 6-i mulasztási ítéletével felbontotta, amely ítélet ezt követően Belgiumban jogerőre emelkedett.

9 A Tribunal de première instance de Namur e bontóítéletének Németországban való elismerése iránt néhai G. Neumann által benyújtott kérelmet a Bayerisches Oberstes Landesgericht (bajor legfelsőbb bíróság, Németország) végzésével végső fokon elutasította. Az elismerés megtagadásának elsősorban az volt az oka, hogy a bontóítélethez vezető eljárás során nem tartották tiszteletben néhai K.-W. Braun-Neumann védelemhez való jogát, mivel – az akkor Németországban, büntetésvégrehajtási intézetben fogva tartott – néhai K.-W. Braun-Neumann számára, elkésetten adták át a tárgyalásra szóló idézést.

10 A felperes 2000. április 25-én kötött házasságot néhai G. Neumann-nal New Yorkban (Egyesült Államok).

11 Néhai G. Neumann 2001-ben nyugdíjba vonult, és ezen a címen nyugdíjban részesült. Ezt követően G. Neumann – a felperes állítása szerint 2002 áprilisától – Németországban telepedett le. Andenne város „certificat de résidence historique"-ja (a bejelentett lakcímekre vonatkozó igazolás), amelyet a felperes a tárgyalás után terjesztett elő (lásd a jelen ítélet 33. pontját), azonban csak Belgiumi lakcímekről tesz említést.

12 2003-ban néhai K.-W. Braun-Neumann Németországban bontópert indított, és kérte a néhai G. Neumann-nal kötött házasságának felbontását.

13 Néhai G. Neumann 2004. július 25-én Németországban elhunyt.

14 2004. augusztus 11-én a felperes özvegyi nyugdíj iránti kérelmet terjesztett elő, amely kérelemnek a Parlament szeptember 23-án, november 1-jei hatállyal helyt adott.

15 2004. augusztus 25-én az Amtsgericht-Familiengericht-Merzig (merzigi megyei bíróság, Németország) helyt adott a néhai K.-W. Braun-Neumann által előterjesztett házasság felbontása iránti kérelemnek, 2005. január 21-i végzésével azonban megállapította, hogy a házasság felbontása iránti eljárást okafogyottnak kell tekinteni, mivel néhai G. Neumann és néhai K.-W. Braun-Neumann házassága – néhai G. Neumann 2004. július 25-én bekövetkezett halálával – megszűnt.

16 Mindazonáltal a K.-W. Braun-Neumann házaspárnak a hatáskörrel rendelkező német hatóságok által kiállított anyakönyve azzal a megjegyzéssel egészült ki, amely szerint néhai G. Neumann a felperessel „is házas volt”, és ez a megjegyzés megjelölte a házasságkötésük helyét és időpontját is. Ezenkívül a Mandt-Neumann házaspár anyakönyve 2006. április 6-án kiegészült a néhai G. Neumann első házasságára vonatkozó, hasonló megjegyzéssel.

17 A Landrat des Kreises Siegen-Wittgenstein Standesamtsaufsicht (a Siegen-Wittgenstein körzet igazgatója, anyakönyvi felügyeleti hatóság, Németország) megkeresésére az Amtsgericht Siegen (siegeni járási bíróság, Németország) 2006. január 25-i végzésével egyebekben megállapította, hogy néhai G. Neumann halotti anyakönyvi kivonatát helyesbíteni kell annak érdekében, hogy az az utóbbi házastársaként ne csak W. Mandtot, hanem K.-W. Braun-Neumannt is feltüntesse. Az ennek megfelelően módosított halotti anyakönyvi kivonatot 2006. március 23-án állították ki.

18 A Parlament szerint néhai K.-W. Braun-Neumann 2006. március 29-én néhai G. Neumann túlélő házastársaként özvegyi nyugdíj iránti kérelmet nyújtott be; néhai K.-W. Braun-Neumann ezzel a kérelemmel együtt átadta a Parlamentnek az Amtsgericht Siegen 2006. január 25-i végzését, valamint az e végzés alapján módosított halotti anyakönyvi kivonatot.

19 A kinevezésre jogosult hatóság 2006. szeptember 8-i levelében tájékoztatta néhai K.-W. Braun-Neumannt arról a határozatáról, hogy részére 2006. április 1-jéig visszamenőleges hatállyal megfizeti a néhai G. Neumann után járó özvegyi nyugdíj 50%-át. A kinevezésre jogosult hatóság ugyanezen a napon kelt levelében közölte a felperessel, hogy az általa kapott 100%-os mértékű özvegyi nyugdíjat 2006. április 1-jétől 50%-os mértékűre kellett csökkenteni, mivel a fennmaradó 50%-ot ettől az időponttól néhai K.-W. Braun-Neumann-nak mint néhai G. Neumann túlélő házastársának kellett fizetni; ugyanis ugyanebben a levélben a Parlament közölte a felperessel, hogy az anyakönyvi nyilvántartás szerint néhai G. Neumann-nak halála időpontjában mind a felperessel, mind a néhai K.-W. Braun-Neumann-nal fennállt a házassága; a Parlament ehhez hozzátette, hogy megvizsgálta a Tribunal de première instance de Namur, valamint a Bayerisches Oberstes Landesgericht által hozott bontóítéletet is. Ezt követően, 2006. október 18-án a Parlament úgy állapította meg néhai K.-W. Braun-Neumann jogosultságát, hogy részére 2006. április 1-jére visszamenőlegesen néhai G. Neumann után járó özvegyi nyugdíj 50%-át ítélte oda.

20 A felperes a vele szemben 2006. szeptember 8-án hozott határozatot a képviselője útján 2006. szeptember 13-i levélben benyújtott és az október 5-i levélben kiegészített panasszal vitatta; a felperes a 2006. szeptember 30-i és október 4-i levelekben a Parlamenttel is részletesen közölte az érveit. A kinevezésre jogosult hatóság a 2007. február 8-i határozatában, erre a négy levélre hivatkozva, elutasította a felperes panaszát.

21 Néhai K.-W. Braun-Neumann, miután részben helyt adtak az özvegyi nyugdíj felének a 2004. augusztus 1-jétől 2006. március 31-ig terjedő időszakra való visszamenőleges megfizetésére vonatkozó panaszának, keresetet nyújtott be a Közszolgálati Törvényszék előtt, amely lényegében e nyugdíj másik felének 2004. augusztus 1-jére visszamenőleges hatállyal való megfizetésére irányult. A Közszolgálati Törvényszék az F-79/07. sz., K.-W. Braun-Neumann kontra Parlament ügyben 2008. május 23-án hozott végzésével (EBHT-KSZ 2008., I-A-1-181. o. és II-A-1-957. o.) a keresetet mint elfogadhatatlant elutasította; néhai K.-W. Braun-Neumann által e végzés ellen benyújtott fellebbezést az Elsőfokú Bíróság a T-306/08. P. sz., Neumann kontra Parlament ügyben 2009. január 15-én hozott végzésével (EBHT-KSZ 2009., I-B-1-1. o. és II-B-1-1. o.) elutasította.

A felek kérelmei és az eljárás

22 A felperes azt kéri, hogy a Közszolgálati Törvényszék:

– semmisítse meg a kinevezésre jogosult hatóság 2007. február 8-i határozatát;

– kötelezze a Parlamentet arra, hogy 2006. április 1-jétől számítva fizesse meg részére a házastársa, néhai G. Neumann után járó özvegyi nyugdíj további 50%-át, és ezen összeget továbbra is havonta folyósítsa számára.

23 A felperes ezenkívül kéri, hogy a Közszolgálati Törvényszék:

– engedélyezze, hogy a német legyen az eljárás nyelve az Elsőfokú Bíróság eljárási szabályzata 35. cikke 2. §-ának c) pontja alapján.

24 Jóllehet a keresetlevelének elején a felperes költségmentességet is kér, végül ugyanebben a keresetlevélben közli, hogy az erre irányuló kérelmet utólagosan nyújtja be. Márpedig a felperes ezt követően nem nyújtott be költségmentesség iránti kérelmet.

25 A Parlament azt kéri, hogy a Közszolgálati Törvényszék:

– a keresetet nyilvánítsa részben elfogadhatatlannak;

– a keresetet ezt meghaladóan mint megalapozatlant utasítsa el;

– a jogszabályok alapján határozzon a költségekről.

26 A Közszolgálati Törvényszék a 2007. november 30-i és 2008. április 30-i levelében az eljárási szabályzatának 55. és 56. cikke alapján felhívta a feleket, hogy a jogvita bizonyos vonatkozásairól nyilatkozzanak. A felek a megszabott határidőben eleget tettek ezeknek a pervezető intézkedéseknek.

27 A 2008. október 24-i leveleiben a Közszolgálati Törvényszék arról tájékoztatta a feleket, hogy az a szándéka, hogy az eljárási szabályzat 111. cikkének 1. §-a alapján felhívja néhai K.-W. Braun-Neumannt az eljárásba történő beavatkozásra, és felszólította a feleket, hogy nyújtsák be az erre vonatkozó észrevételeiket. A felperes tájékoztatta a Közszolgálati Törvényszéket, hogy ebben a tárgyban lemond az észrevételek benyújtásáról; a Parlament pedig a megszabott határidőben jelezte, hogy nincs előzetes ellenvetése ezzel a beavatkozással szemben.

28 A 2008. november 21-i levelében a Közszolgálati Törvényszék felhívta néhai K.-W. Braun-Neumannt, hogy nyilatkozzon a Törvényszék által hozzá intézett beavatkozásra vonatkozó felhívásról. Néhai K.-W. Braun-Neumann a válaszában úgy nyilatkozott, hogy a Parlament kérelmeinek támogatására be kíván avatkozni.

29 A 2008. december 16-i leveleiben a Közszolgálati Törvényszék megkérdezte a feleket, hogy kívánják-e, hogy az akta bizonyos – a felek által titkosnak vagy bizalmasnak tartott – iratait ne közöljék néhai K.-W. Braun-Neumann-nal. A Parlament a megszabott határidőn belül nemlegesen válaszolt a Közszolgálati Törvényszéknek; a felperes nem válaszolt a Törvényszék felhívására.

30 A Közszolgálati Törvényszék elnöke a 2009. március 3-i végzésével, amelyet március 4-én közöltek a felekkel, néhai K.-W. Braun-Neumann-nak engedélyezte, hogy a Parlament kérelmének támogatására beavatkozzon.

31 A 2009. április 20-án benyújtott beavatkozási beadványában néhai K.-W. Braun-Neumann kérte, hogy a Közszolgálati Törvényszék utasítsa el a keresetet. A 2009. április 30-i leveleiben a Közszolgálati Törvényszék közölte a felekkel, hogy a beavatkozási beadványra a szóbeli szakasz keretében válaszolhatnak.

32 A tárgyalás során a felek és a beavatkozó kérték, hogy az eljárás keretében újabb dokumentumokat és iratokat nyújthassanak be. A tárgyalás végeztével a Közszolgálati Törvényszék elnöke közölte, hogy a szóbeli szakasz még nem fejeződött be.

33 A 2009. június 17-i levelekben a Közszolgálati Törvényszék közölte a felekkel, hogy megadott határidőn belül lehetőségük van a tárgyaláson bejelentett dokumentumok benyújtására. A felperes és néhai K.-W. Braun-Neumann különböző dokumentumokat nyújtottak be postai úton. Néhai K.-W. Braun-Neumann által benyújtott dokumentumok között szerepelt először is egy levél, amelyet a felperes 1997. szeptember 22-én intézett hozzá, amelyben a felperes azt követelte, hogy néhai K.-W. Braun-Neumann hagyja abba a „felesége” („meine Frau”) zaklatását, másodszor az Amtsgericht Nürnberg (nürnbergi járási bíróság, Németország), 1999. december 10-i határozatát, amely házastársi tartás címén havonként 400 német márka (DEM) megfizetésére kötelezte, harmadszor a Landgericht Koblenz (koblenzi regionális bíróság, Németország), 2007. november 27-i mulasztási határozatát, amely néhai G. Neumann fiát arra kötelezte, hogy kötelesrész címén fizessen meg a felperesnek 150 000 eurót, és negyedszer a Staatsanwaltschaft Siegen (siegeni ügyészség, Németország) által néhai K.-W. Braun-Neumannhoz intézett 2006. február 16-i levelet, amely az utóbbit arról tájékoztatta, hogy az által a felperes ellen kettős házasság miatt 2005. március 17-én benyújtott panaszt az elévülésre tekintettel irattárba kellett helyezni.

34 Ezenkívül 2009. július 10-én a Közszolgálati Törvényszék további pervezető intézkedéseket foganatosított, amelyeket a megszabott határidőben teljesítettek.

35 2009. szeptember 11-én a Közszolgálati Törvényszék szeptember 25-ében határozta meg annak határidejét, hogy a felek észrevételt tegyenek a jelen ítélet 33. pontjában megnevezett dokumentumok benyújtására és azok tartalmára. Ilyen észrevételeket csak a felperes terjesztett elő, amelyekben többek között jelzi, hogy nem emlékszik a fent említett 1997. szeptember 22-i levélre, és úgy érvel, hogy a Landgericht Koblenz 2007. november 27-i határozata néhai K.-W. Braun-Neumann által megadott téves adatok következménye.

36 A felperes képviselője tájékoztatta a Közszolgálati Törvényszéket néhai K.-W. Braun-Neumann 2009. október 9-én bekövetkezett haláláról, és benyújtotta a halotti anyakönyvi kivonatot.

37 2009. november 12-én a Közszolgálati Törvényszék november 26-ában határozta meg annak határidejét egyrészt, hogy a felek előterjesszék az esetleges észrevételeiket néhai K.-W. Braun-Neumann halálának a jelen ügyre való esetleges kihatásáról, másrészt, hogy néhai K.-W. Braun-Neumann képviselője tájékoztassa a Közszolgálati Törvényszéket az eljárásnak néhai K.-W. Braun-Neumann örökösei általi esetleges folytatásáról.

38 A Közszolgálati Törvényszék Hivatalához 2009. november 12-én benyújtott levelében a Parlament arról tájékoztatta a Közszolgálati Törvényszéket, hogy néhai K.-W. Braun-Neumann halálát követően a 2009. november 11-i határozattal úgy igazította ki W. Mandt özvegyi nyugdíjának összegét, hogy 2009. november 1-jétől W. Mandt néhai G. Neumann után járó teljes özvegyi nyugdíjat kapja.

39 A Közszolgálati Törvényszék Hivatalához 2009. november 25-én érkezett levélben a felperes észrevételeket terjesztett elő néhai K.-W. Braun-Neumann halálának a jelen ügyre való kihatásáról. A felperes többek között úgy véli, hogy néhai K.-W. Braun-Neumann halála nem jár a jogvita tárgyát képező jogi helyzet eltérő értékelésével. Mindazonáltal a felperes állításait alátámasztó bizonyítéknak kell tekinteni azt a körülményt, hogy ezentúl a teljes özvegyi nyugdíjat a felperes számára fizetik; a Parlament ugyanis újból elismeri néhai G. Neumann és néhai K.-W. Braun-Neumann házasságának felbontását, valamint néhai G. Neumann és W. Mandt házasságának jogszerűségét. A felperes ebből arra következtet, hogy az özvegyi nyugdíj 100%-ára való jogosultsága a múltban is fennállt, néhai G. Neumann halála és a keresetlevél benyújtása közötti időszakban, de legalábbis 2004. augusztus 1-je és 2006. április 1-je között.

40 2009. november 26-án a Parlament észrevételeket terjesztett elő néhai K.-W. Braun-Neumann halálának a jelen eljárásra való kihatásáról, és többek között közölte, hogy szerinte még K.-W. Braun-Neumann halálát követően is nyitva marad az a kérdés, hogy W. Mandt minősül-e az egyedüli túlélő házastársnak, vagy a özvegyi nyugdíjat fel kell osztani W. Mandt és néhai K.-W. Braun-Neumann között.

41 A Közszolgálati Törvényszék Hivatalához 2009. november 26-án érkezett levélben a beavatkozó képviselője arról tájékoztatta a Közszolgálati Törvényszéket, hogy néhai K.-W. Braun-Neumann végrendeletéből kitűnik, hogy az egyetlen általános örököse Shirley Meyer, másrészt hogy az utóbbi a jelen ügy beavatkozójaként az elhunyt helyébe kíván lépni. A beavatkozó képviselőjének leveléhez mellékelték a 2008. január 7-i végrendelet másolatait és az Amtsgericht Merzig – az öröklési ügyekben hatáskörrel rendelkező bíróság – 2009. november 3-i jegyzőkönyvét. Ugyanebben a levélben a beavatkozó képviselője kötelezettséget vállalt arra, hogy később benyújtja az új megbízását, amit 2009. december 9-én tett meg.

42 2010. január 5-én sor került az eljárás szóbeli szakaszának lezárására, és a jelen ügy alkalmassá vált a határozathozatalra.

A jogvita tárgya

43 Kérelmeinek alátámasztására a felperes kéri a kinevezésre jogosult hatóság 2007. február 8-i, a panaszát elutasító határozatának megsemmisítését. Ezzel összefüggésben emlékeztetni kell arra, hogy a formálisan valamely panaszt elutasító határozat ellen irányuló megsemmisítés iránti kérelem – amennyiben e határozat önálló tartalommal nem rendelkezik – magában foglalja azon aktusnak a Közszolgálati Törvényszék előtti megtámadását, amellyel szemben a panaszt benyújtották (a Bíróság 293/87. sz., Vainker kontra Parlament ügyben 1989. január 17-én hozott ítéletének [EBHT 1989., 23. o.] 8. pontja; az Elsőfokú Bíróság T-33/91. sz., Williams kontra Számvevőszék ügyben 1992. december 10-én hozott ítéletének [EBHT 1992., II-2499. o.] 23. pontja és T-309/03. sz., Camós Grau kontra Bizottság ügyben 2006. április 6-án hozott ítéletének [EBHT 2006., II-1173. o.] 43. pontja; a Közszolgálati Törvényszék F-11/08. sz., Mölling kontra Europol ügyben 2009. június 4-én hozott ítéletének [EBHT-KSZ 2009., I-A-1-159. o. és II-A-1-899. o.] 27. pontja). A jelen esetben a felperes panasza – amelyet a kinevezésre jogosult hatóság a 2007. február 8-i végzésével elutasított – a 2006. szeptember 8-i határozat ellen irányult, amely határozat 2006. április 1-jétől 50%-os mértékben csökkentette a néhai G. Neumann után járó özvegyi nyugdíjat. Mivel a 2007. február 8-i határozatnak nincs önálló tartalma, amennyiben az a 2006. szeptember 8-i határozat megerősítésére szorítkozik,

ráadásul olyan tartalommal, amely – jóllehet terjedelmesebben – megismétli az említett határozat indokolását, úgy kell tekinteni, hogy a kereset csak a 2006. szeptember 8-án a felperessel szemben meghozott határozatra vonatkozik (a továbbiakban: megtámadott határozat).

44 A felperes azon kérelmét illetően, hogy az eljárás nyelveként a németet engedélyezzék emlékeztetni kell arra, hogy a Elsőfokú Bíróság eljárási szabályzatának a keresetlevél benyújtásakor alkalmazandó 35. cikkének 1. és 2. §-a szerint az eljárás nyelvét a felperes választja ki az Európai Unió 23 hivatalos nyelve közül az említett szabályzat 35. cikke (2) bekezdésének a)–c) pontjának rendelkezéseire figyelemmel, amely rendelkezéseket a jelen esetben nem kell alkalmazni. Mindenesetre a Közszolgálati Törvényszék 2007. november 1-je óta alkalmazandó eljárási szabályzatának 29. cikke szerint, az Elsőfokú Bíróság eljárási szabályzatának a nyelvhasználati szabályokra vonatkozó rendelkezéseit – azaz e szabályzat 35. cikkének 1. és 2. §-át – a Közszolgálati Törvényszékre is alkalmazni kell. A jelen esetben tehát a Közszolgálati Törvényszéknek nem kell határoznia az eljárás nyelveként a német engedélyezésére irányuló felperesi kérelemről, mivel ez utóbbi az eljárás nyelveként hivatalból választhatja a németet, amit egyebekben meg is tett.

45 Egyebekben meg kell állapítani, hogy néhai K.-W. Braun-Neumann 2009. október 9-én bekövetkezett halála nem teszi okafogyottá a Közszolgálati Törvényszék előtti eljárást, leszámítva a kereseti kérelem azon részét, amely a Parlament elmarasztalását a 2009. október 31-e utáni időszakra vonatkozóan illeti, ettől az időponttól ugyanis a felperes néhai G. Neumann után járó teljes özvegyi nyugdíjat kapja (lásd a jelen ítélet 38. pontját). Ezáltal a felperesnek a Parlament marasztalására vonatkozó kérelmei okafogyottá válnak annyiban, amennyiben azok erre az időszakra vonatkoznak. Ezzel szemben a kérelmek nem válnak okafogyottá a néhai K.-W. Braun-Neumann halálát megelőző időszak vonatkozásában.

A megsemmisítés iránti kérelmekről

A felek érvei

46 A megsemmisítés iránti kérelmei alátámasztására a felperes előterjeszti, hogy a megtámadott határozat sérti az uniós jogot. A felperes az érvelése keretében négy kifogást fogalmaz meg.

47 Az első kifogás két részből áll. Egyrészt korlátozták néhai G. Neumann és a felperes jogait, mivel a Bayerisches Oberstes Landesgericht 1999. október 11-i végzésével (lásd a jelen ítélet 9. pontját) szemben semmilyen jogorvoslatot nem lehet benyújtani többek között a Bayerischer Verfassungsgerichtshofhoz (bajor alkotmánybíróság). Másrészt, a Bayerisches Oberstes Landesgericht végzése téves előfeltételezéseken alapult, ezenkívül nem áll összhangban a meghozatala időpontjában hatályos joggal, többek között az Uniós joggal. Ugyanis, a felperes szerint először is az említett végzés nem jelöli meg, hogy a Bayerisches Oberstes Landesgericht megvizsgálta-e néhai K.-W. Braun-Neumann állításait a bontóper Tribunal de première instance de Namur előtti lefolyására vonatkozóan; ráadásul a Tribunal de première instance de Namur előtti megjelenésre vonatkozó idézést néhai K.-W. Braun-Neumann számára a hatályos nemzetközi jog szabályainak megfelelően kézbesítették, az utóbbinak tehát az említett idézés kézhezvétele, 1995. augusztus 4., és a Tribunal de première instance de Namur bontóítélete, 1995. szeptember 6., között elegendő idő állt a rendelkezésére, hogy beadványt terjesszen e bíróság elé; ráadásul néhai K.-W. Braun-Neumann az általa nyilatkozottakkal ellentétben nem fellebbezte meg az említett bontóítéletet.

48 A felperes a második kifogásában egyrészt a Németországi Szövetségi Köztársaság és a Belga Királyság közötti, a polgári és kereskedelmi tárgyú bírósági határozatok, választottbírósági határozatok és közokiratok kölcsönös elismeréséről és végrehajtásáról szóló 1958. június 30-án Bonnban aláírt egyezménynek a Tribunal de première instance de Namur bontóítéletének időpontjában hatályos

27. cikke alapján, másrészt az első kifogásban általa kifejtettekre hivatkozva azt állítja, hogy néhai K.-W. Braun-Neumann nem mulasztotta el a Tribunal de première instance de Namur előtti tárgyalást, de még ebben az esetben is képes lett volna védekezni.

49 A harmadik kifogás keretében a felperes azt állítja, hogy a megtámadott határozat sérti a házassági ügyekben és a szülői felelősségre vonatkozó eljárásokban a joghatóságról, valamint a határozatok elismeréséről és végrehajtásáról, illetve az 1347/2000/EK rendelet hatályon kívül helyezéséről szóló, 2003. november 27-i 2201/2003/EK tanácsi rendeletet (HL L 338., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 19. fejezet, 6. kötet, 243. o.) mivel a 2201/2003 rendelet 22. cikke értelmében nem állnak fenn a Tribunal de première instance de Namur bontóítéletének elismerését kizáró okok.

50 A negyedik kifogásában a felperes azt állítja, hogy a Tribunal de première instance de Namur bontóítélete érvényes, mivel néhai G. Neumann és néhai K.-W. Braun-Neumann utolsó közös lakóhelye Belgiumban volt; ez annak ellenére így van, hogy néhai K.-W. Braun-Neumann az említett helyre vonatkozóan rosszhiszeműen téves információkat közölt az 1999. október 11-i határozathoz vezető Bayerisches Oberstes Landesgericht előtti eljárás keretében.

51 Az ötödik kifogás a megtámadott határozat ellen irányul, amennyiben az az Amtsgericht Siegen 2006. január 25-i határozatára hivatkozik, jóllehet ennek a végzésnek nincs jelentősége a Tribunal de première instance de Namur bontóítélete elismerésének kérdése szempontjából, ráadásul az nem lehet érvényes az Európai Unióban, ahol a többes házasság nem engedélyezett.

52 A hatodik kifogásában a felperes úgy érvel, hogy néhai G. Neumann és néhai K.-W. Braun-Neumann házassága kevesebb mint egy évig tartott, néhai K.-W. Braun-Neumann tehát a személyzeti szabályzat VIII. melléklete 18. cikkének rendelkezéseire tekintettel nem tarthat igényt az özvegyi nyugdíjra.

53 A hetedik kifogás egyrészt azon a tényen alapul, hogy a felperes határozatát elutasító 2007. február 8-i határozat a német jog olyan rendelkezéseire, azaz az Ehegesetz (a házasságról szóló törvény) 23. és 29. §-ára hivatkozik, amely az említett rendelkezés elfogadásának idején már nem volt hatályban, másrészt arra, hogy a néhai K.-W. Braun-Neumann és a néhai G. Neumann közötti házasság vonatkozásában semmisségi ok állt fenn, mivel néhai G. Neumann úgy kötötte meg ezt a szerződést, hogy nem ismerte a házastársa személyiségét és büntetett előéletét, még akkor is, ha a felperes elismeri, hogy a kérdéses házasság megtámadására nem volt jogosultsága.

54 A felperes a nyolcadik kifogás keretében megjegyzi, hogy a Parlament úgy tekintette, hogy néhai G. Neumann – a személyzeti szabályzat értelmében – akkor vált el, amikor a Tribunal de première instance de Namur bontóítélete – annak valamennyi pénzügyi következményével – jogerőssé vált. A felperessel való házasságkötését követően a néhai G. Neumannt az intézmény újra házasnak tekintette „a jövedelemre és a nyugdíjra vonatkozóan jogszabályban előírt emelésekkel és csökkentésekkel együtt”. E körülmények között a felperes szerint a Parlament jogos bizalmat hozott létre a néhai G. Neumannban és a felperesben a házastársi jogállásukat illetően.

55 A kilencedik kifogásával a felperes azt állítja, hogy a személyzeti szabályzat VIII. mellékletének 18. cikke alapján önmagában a túlélő házastársi minőség elegendő ahhoz, hogy 100%-os özvegyi nyugdíjból részesüljön, ezért úgy véli, hogy ő túlélő házastársként az említett nyugdíj teljes összegére igényt tarthat. Az Amtsgericht Siegen 2006. január 25-i végzése ugyanis nem vonta kétségbe azt a tényt, hogy a felperes érvényes házasságot kötött néhai G. Neumann-nal New Yorkban.

56 A felperes által hivatkozott különböző kifogásokra adott válaszában a Parlament lényegében azt állítja, hogy az uniós bíróságnak nincs hatásköre a nemzeti bírósági határozatok vagy a nemzeti hatósági intézkedések felülvizsgálatára. Ennek alapján a Parlament úgy véli, hogy a felperes a Közszolgálati Törvényszék előtt nem hivatkozhat a német nemzeti bíróságok által esetleg elkövetett hibákra, és hogy a kinevezésre jogosult hatóság köteles volt figyelembe venni – a hatáskörrel rendelkező hatóság által módosított – halotti anyakönyvi kivonatot, és ennek megfelelően módosítani a felperes

nyugdíjjogosultságát. A Parlament arra is hivatkozik, hogy a Tribunal de première instance de Namur bontóítéletének időpontjában, 1995. szeptember 6-án, a 2201/2003 rendelet nem volt alkalmazandó. A Parlament egyebekben hangsúlyozza, hogy jóllehet az Ehegesetz 23. és 29. §-ét hatályon kívül helyezték, mindenesetre azokat felváltották a Bürgerliches Gesetzbuch (német polgári törvénykönyv, a továbbiakban: BGB) 1313. §-ának azonos tartalmú rendelkezései. Ráadásul néhai G. Neumann és néhai K.-W. Braun-Neumann házasságának időtartamát illetően a Parlament úgy érvel, hogy még ha feltételezzük is, hogy ez a házasság a Tribunal de première instance de Namur bontóítéletével megszűnt, ez nem változtat azon, hogy mivel néhai Neumann és néhai K.-W. Braun-Neumann 1993. május 3-án házasodtak össze, ez a házasság két évig tartott. Végül a Parlament azt állítja, hogy a panasz és a kereset összhangjának elvére tekintettel a felperes nem hivatkozhat először a keresetlevélben a jogos bizalom elvére.

57 A beavatkozási beadványában néhai K.-W. Braun-Neumann lényegében megismétli a Parlament érveit, azokat azonban különösen két megfontolással egészíti ki. Egyrészt a felperes másodlagoson azt állítja, hogy nem tekinthető az adminisztráció által tett ígéretnek pusztán az a tény, hogy a Parlament a teljes özvegyi nyugdíjat fizette a felperesnek, mivel egy egyszerű kifizetés semmilyen jogos bizalmat nem alapozhat meg a kedvezményezettben az ellátás jogszerűségére vonatkozóan. Másrészt, és mivel minden egyes tisztviselő vonatkozásában csak egyetlen nyugdíjjogosultság létezhet, a Parlament helyesen osztotta fel a néhai G. Neumann után járó özvegyi nyugdíjat a két túlélő házastárs között.

A Közszolgálati Törvényszék álláspontja

58 Az első öt, valamint a hetedik kifogásával a felperes valójában néhai K.-W. Braun-Neumann túlélő házastársi minőségét vitatja. A hatodik kifogásában a felperes abból a feltételezésből indul ki, hogy néhai K.-W. Braun-Neumann túlélő házastárs volt, azonban felrója a Parlamentnek a személyzeti szabályzat VIII. melléklete 18. cikkének megsértését, mivel néhai K.-W. Braun-Neumann nem volt néhai G. Neumann házastársa az e cikkben előírt legalább egyéves időszak során. A nyolcadik kifogás a jogos bizalom elvének megsértésén alapul. Végül a kilencedik kifogás keretében a felperes a személyzeti szabályzat VIII. melléklete 18. cikkének téves alkalmazására hivatkozik, mivel a Parlament a felperes túlélő házastársi minőségének elismerése miatt köteles volt a teljes özvegyi nyugdíjat neki folyósítani, annak ellenére, hogy ugyanezt a minőséget néhai K.-W. Braun-Neumann esetében is elismerte.

59 Az előző pontokban kifejtettekből következik, hogy a felperes érvelése lényegében két jogalapból áll.

60 Az első jogalap a személyzeti szabályzat VIII. melléklete 18. cikkének megsértésén alapul, és három részből áll. Az első rész, amely a felperes által felhozott első öt kifogásnak, valamint a hetedik kifogásnak felel meg, néhai K.-W. Braun-Neumann esetében magának a túlélői házastársi minőségnek a vitatásán alapul. E jogalap második része a hatodik kifogáshoz kapcsolódik, és néhai G. Neumann és néhai K.-W. Braun-Neumann házasságát illetően a fent említett cikkben előírt, a házasság legalább egyéves időtartamára vonatkozó feltétel be nem tartásán alapul. A kilencedik kifogáson alapuló harmadik rész a néhai tisztviselő túlélő házastársának járó özvegyi nyugdíj összegére vonatkozik abban az esetben, ha ugyanezt a minőséget egy másik személy vonatkozásában is elismerték.

61 A nyolcadik kifogásnak megfelelő második jogalap a jogos bizalom elvének megsértésén alapul.

A személyzeti szabályzat VIII. melléklete 18. cikkének megsértésére alapított első jogalapról

– Az első jogalapnak néhai K.-W. Braun-Neumann túlélő házastársi minősége vitatására vonatkozó első részéről

62 Az ítélkezési gyakorlat szerint az uniós jog egységes alkalmazásának követelményéből és az egyenlőség elvéből az következik, hogy az uniós jog olyan rendelkezésének fogalmait, amelyek semmilyen konkrét utalást nem tartalmaznak a tagállamok jogára a rendelkezés értelmének vagy terjedelmének meghatározásához, általában az egész Unióban önállóan kell értelmezni, amely értelmezést a szóban forgó szabályozás összefüggésének és az azzal elérni kívánt célnak a figyelembevételével kell megállapítani (lásd ebben az értelemben a Bíróság 327/82. sz. Ekro-ügyben 1984. január 18-án hozott ítéletének [EBHT 1984., 107. o.] 11. pontját; az Elsőfokú Bíróság T-43/90. sz., Díaz García kontra Parlament ügyben 1992. december 8-án hozott ítéletének [EBHT 1992., II-2619. o.] 36. pontját; T-342/04. sz., Adam kontra Bizottság ügyben 2006. február 22-én hozott ítéletének [EBHT-KSZ 2006., I-A-2-23. o. és II-A-2-107. o.] 32. pontját). Mindazonáltal a szóban forgó ítélkezési gyakorlatból az is következik, hogy az uniós jog alkalmazása adott esetben még kifejezett utalás hiányában is magában foglalhatja a tagállamok jogára való utalást, különösen ha az uniós bíróság a közösségi jogban vagy a közösségi jog általános elveiben nem talál olyan elemeket, amelyek lehetővé tennék számára, hogy a közösségi jog tartalmát és hatályát önálló értelmezéssel határozza meg.

63 Ez a helyzet a személyállapotra vonatkozó vagy a családjoghoz tartozó fogalmak esetében (lásd ebben az értelemben a Bíróság 59/85. sz. Reed-ügyben 1986. április 17-én hozott ítéletének [EBHT 1986., 1283. o.] 15. pontját és különösen a C-122/99. P. sz. és C-125/99. P. sz., D és Svédország kontra Tanács egyesített ügyekben 2001. május 31-én hozott ítéletének [EBHT 2001., I-4319. o.] 34–38. pontját), mivel az uniós jogrend e területen nem rendelkezik írott szabályokkal. Ebben az összefüggésben megállapítást nyert különösen, hogy a személyzeti szabályzat VIII. melléklete 27. cikkének értelmében a házastársi tartásról szóló egyezség alaki érvényessége – mint az elvált házastársnak járó özvegyi nyugdíj nyújtásának feltétele – a nemzeti jog hatálya alá tartozik (az Elsőfokú Bíróság T-172/01. sz., M kontra Bíróság ügyben 2004. április 21-én hozott ítéletének [EBHT 2004., II-1075. o.] 72. és 73. pontja).

64 Mindazonáltal még meg kell határozni, hogy hogyan kell értelmezni a nemzeti jogra való utalást, amikor a személyzeti szabályzatban előírt pénzügyi előnyről van szó, és egyrészt ezen előny nyújtása a tisztviselő családi állapotától függ, másrészt ezt a családi állapotot két nemzeti jogrend eltérően ítéli meg.

65 Közelebbről, a jelen esetben felmerül az a kérdés, hogy az Unió hatáskörrel rendelkező hatósága a nemzetközi magánjog alapján – következésképpen az e szabályoknak megfelelően kijelölt nemzeti jogrend alapján – határoz-e arról, hogy valamely személy „túlélő házastársnak” minősíthető-e. Márpedig a nemzetközi magánjogon alapuló érvelés nem csupán az ügyintézés nyilvánvaló követelményeivel hanem elsősorban jogi megfontolásokkal is ellentétes.

66 Ugyanis, először is, jóllehet az uniós jogrendben – többek között a 2201/2003 rendeletben – van néhány nemzetközi magánjogi előírás a személyállapot kérdésére vonatkozóan, meg kell állapítani, hogy ez a rendelet alig nyújt segítséget a releváns nemzeti jogrend meghatározásában, ha két nemzeti jogrend ellentmondóan értékeli a tisztviselő családi állapotát. Először is a 2201/2003 rendelet előírja a házassági kötelék felbontására irányuló határozatoknak a jogszabály alapján való elismerését, továbbá az e rendeleten alapuló, azaz a házassági kötelék felbontását elismerő ítéleteket (amely ítéleteket az Unió hatáskörrel rendelkező hatósága a jelen ítélet 64. pontjában megnevezett hatásköre gyakorlása során alapul vehet) csak abban az esetben hoznak, ha vitatott a házasság felbontásának elismerése, és valamely fél az elismerésre vonatkozó jogvitával a hatáskörrel rendelkező bírósághoz fordul. Továbbá a házassági kötelék felbontására vonatkozó ítéleteket illetően hangsúlyozni kell, hogy az elismerésre vonatkozó jogvita eltérő nemzeti ítéletekhez vezethet aszerint, hogy a felek mely tagállam bíróságához

fordultak. Végül, a fent említett rendelet nem alkalmazható a harmadik államokban hozott határozatokra, és arra – Dánia kivételével – csak a tagállamokban lehet hivatkozni az azokban elfogadott határozatok vonatkozásában.

67 Másodszor, jóllehet az előző pontban hivatkozott uniós jogi eszközök érinthetik a személyállapot kérdését, azok lényegében joghatóságra vonatkozó szabályokat tartalmaznak. Azonban az alkalmazandó jog jelenlegi állapotában az uniós jogrend nem tartalmaz kollíziós normákat a személyállapot tárgyában. Márpedig az nem vitatott, hogy e területen a nemzeti jogszabályok nincsenek összhangban. Ugyanis, bár az összes nemzeti kollíziós normarendszer annak a jognak kívánja alávetni a személyállapotot, amelyhez az érdekelt a legszorosabban kapcsolódik, egyes normarendszerek szerint ennek érdekében a megfelelő kapcsolótényező az állampolgárság, mások szerint a lakóhely, ismét mások köztes megoldásokat fogadnak el.

68 Így, tekintettel egyrészt arra, hogy az uniós jogból hiányzik a nemzetközi magánjog egészének teljes szabályozása, másrészt arra, hogy a nemzetközi magánjog nemzeti rendszerei eltérőek, az Unió valamely igazgatási szerve által – a személyzeti szabályzat 79. cikkének vagy a VIII. mellékletének 18. cikkéhez hasonló másodlagos jogi rendelkezés alkalmazása céljából – azon nemzeti jogrend azonosítása, amely egyedül „illetékes” valamely személy családi állapotának a meghatározására, jogi szempontból különösen összetett és nagyon bizonytalan feladat, még akkor is, ha nem vesszük figyelembe a igazgatási követelményeket és kényszerítő körülményeket (lásd ebben az értelemben Warner főtanácsnoknak a 40/79. sz., P. kontra Bizottság ügyre vonatkozó indítványát [1981. február 5-én hozott ítélet, EBHT 1981., 382. és azt követő o.]). Egyebekben az uniós bíróságnak tartózkodnia kell az ilyen vállalkozástól, mivel ezáltal többek között jogalkotóként járna el (Warner főtanácsnok fent hivatkozott indítványa, 383. o.).

69 A jelen esetben annak ellenőrzése érdekében, hogy néhai K.-W. Braun-Neumann esetében el kellett-e ismerni az túlélő házastársi minőséget, a Parlament – anélkül hogy az álláspontját nemzetközi magánjogi érveléssel támasztaná alá – elsősorban egyetlen ország, azaz Németország anyagi jogán és jogrendjén alapuló megfontolásokból indult ki, amely ország nyilvánvalóan nagyon szoros kapcsolatot mutatott mind a néhai K.-W. Braun-Neumann helyzetével, mind egészében véve a jogvitával.

70 Néhai K.-W. Braun-Neumann ugyanis német állampolgár volt, és németországi lakóhellyel rendelkezett. Ezenkívül nemcsak a néhai Neumann-nal való házasságkötése történt ebben az országban, hanem a néhai Neumann – akinek, saját állítása szerint néhai K.-W. Braun-Neumann a túlélő házastársa – szintén német állampolgár volt, és bár szakmai tevékenysége idején Belgiumban rendelkezett lakóhellyel, a nyugdíjazását követően Németországba helyezte át a lakóhelyét; ugyanis jóllehet a felperes a tárgyalást követően néhai G. Neumann vonatkozásában belgiumi lakcímigazolást terjesztett elő, és az utóbbi halálának időpontjáig belgiumi lakcímeket adott meg, meg kell állapítani egyrészt, hogy a Közszolgálati Törvényszék által elrendelt pervezető intézkedésekre 2008. június 9-én adott válaszában maga a felperes ismerte el, hogy néhai G. Neumann 2002 áprilisában Németországban telepedett le, másrészt, hogy a tartózkodási igazolások csekély bizonyító erővel rendelkeznek, amennyiben a kibocsátó hatóságok nem ellenőrzik a tényleges lakóhelyet (lásd ebben az értelemben a Közszolgálati Törvényszék F-134/06. sz., Bordini kontra Bizottság ügyben 2008. április 8-án hozott ítéletének [EBHT-KSZ 2008., I-A-1-87. o. és II-A-1-435. o.] 76. pontját). Ráadásul a túlélő házastársi minőségre igényt tartó másik személy, azaz a felperes, úgyszintén német állampolgár volt, és ebben az országban volt a lakóhelye.

71 Tekintettel a Németországgal fennálló különleges kapcsolatra, anélkül hogy szükség volna annak megállapítására, hogy összehasonlításban Németország volt-e néhai K.-W. Braun-Neumannhoz vagy összességében véve a jogvitához legszorosabban kapcsolódó ország, ami egyebekben igen valószínű, a Parlament helyesen hivatkozott a német anyagi jogra és jogrendre azon kérdés megválaszolása érdekében, hogy el kell-e ismerni néhai K.-W. Braun-Neumann túlélő házastársi minőségét.

72 Másrészt nem vitatható, hogy a nemzeti jogrendek nagy többségükben néhai K.-W. Braun-Neumann családi állapotát szintén a német anyagi jog alapján határoznák meg, és e tagállam jogrendje alapján is ezt a jogot ismernék el K.-W. Braun-Neumann esetében.

73 Márpedig nem lehet ésszerűen kételkedni abban, hogy a német anyagi jog és a német jogrend alapján néhai K.-W. Braun-Neumann néhai G. Neumann halálától a saját haláláig az utóbbi túlélő házastársa volt.

74 Először is az nem vitatott, hogy néhai K.-W. Braun-Neumann 1993. május 3-án Németországban házasságot kötött néhai G. Neumann-nal, és ettől az időponttól az utóbbi házastársa volt.

75 Ezenfelül az sem vitatott, hogy a néhai G. Neumann által Németországban kezdeményezett, a Tribunal de première instance de Namur bontóítéletének elismerésére irányuló eljárásban a Bayerisches Oberstes Landesgericht megtagadta az említett ítélet német jogrendben való elismerését.

76 Másrészt az sem vitatott, hogy az Amtsgericht-Familiengericht-Merzig a 2005. január 21-i végzésében megállapította, hogy az e bíróság előtt a néhai K.-W. Braun-Neumann által a néhai G. Neumann-nal szemben kezdeményezett házasság felbontása iránti eljárás – amely 2004. augusztus 25-én a válás kimondásához vezetett – okafogyottá vált, mivel a házasság néhai K.-W. Braun-Neumann 2004. július 25-én bekövetkezett halálával megszűnt.

77 Ezenkívül az Amtsgericht Siegen a 2006. január 25-i végzésében elrendelte néhai G. Neumann halotti anyakönyvi kivonatának oly módon való módosítását, hogy a halotti anyakönyvi kivonat a néhai G. Neumann házastársaként a már ott szereplő felperesen kívül néhai K.-W. Braun-Neumannt is feltüntesse. A felperest és néhai K.-W. Braun-Neumannt is feltüntető, módosított halotti anyakönyvi kivonatot 2006. március 23-án állították ki.

78 Ráadásul a hatáskörrel rendelkező német hatóságok nemcsak néhai K.-W. Braun-Neumann és néhai G. Neumann házaspár anyakönyvének hatályát tartották fenn – miután az utóbbi házasságot kötött a felperessel 2000-ben – hanem ezt az anyakönyvet azzal a megjegyzéssel egészítették ki, amely szerint néhai Neumann a néhai K.-W. Braun-Neumann-nal „is házas volt”.

79 Az fenti pontokban kifejtettekből az is következik, hogy néhai G. Neumann és néhai K.-W. Braun-Neumann házassága a német anyagi jog és a német jogrend alapján a néhai Neumann 2004. július 25-én bekövetkezett haláláig fennállt, és legalábbis ezen anyagi jog és jogrend alapján eddig az időpontig néhai G. Neumannt és néhai K.-W. Braun-Neumannt házastársaknak kell tekinteni, így néhai K.-W. Braun-Neumann 2004. július 25-e óta hivatkozhat arra, hogy a személyzeti szabályzat 79. cikke értelmében néhai G. Neumann túlélő házastársa.

80 Ezt a következtetést nem tehetik kétségessé azok az érvek, amelyeket a felperes néhai K.-W. Braun-Neumann túlélő házastársi minőségének cáfolata céljából terjesztett elő.

81 Ez különösen így van a felperes azon állításai esetén, amelyek néhai G. Neumann és néhai K.-W. Braun-Neumann házassága érvénytelenségének néhai K.-W. Braun-Neumann személyével kapcsolatos okaira vonatkoznak. Meg kell ugyanis állapítani, hogy az említett házasságot bíróság előtt soha nem támadták meg.

82 Ezenkívül az a tény, hogy a felperes panaszát elutasító 2007. február 8-i határozat a német jog olyan rendelkezéseire utal, amelyek e határozat elfogadásának időpontjában már nem voltak hatályban, nem befolyásolhatja néhai K.-W. Braun-Neumann túlélő házastársi minőségét, és nem teheti érvénytelenné az említett határozatot. Ugyanis, egyrészt ahogyan azt a Parlament megjelölte, anélkül hogy a felperes ezt vitatta volna, jóllehet az Ehegesetznek a megtámadott határozatban hivatkozott 23. és 29. §-át hatályon kívül helyezték, azokat mindenesetre felváltotta a BGB 1313. §-a, amelynek lényegében ugyanaz a tartalma; másrészt az említett határozatból kitűnik, hogy egyáltalán nem a szóban forgó

rendelkezések képezik a kinevezésre jogosult hatóság által a panasz elutasításához alapul vett indokot, hanem azokra csak a német jogrendben a házasság érvényességének vitatására vonatkozó nemzeti referenciarendelkezésekként hivatkozik.

83 Ami a Tribunal de première instance de Namur bontóítéletének érvényességét illeti, noha ezen ítélet belga jog szerinti érvényessége nem vitatott, a belgiumi érvényesség nincs kihatással az ítélet valamely más nemzeti jogrendben – különösen Németországba – fennálló érvényességére, ahol a fent kifejtetteknek megfelelően megtagadták az elismerését.

84 Úgyszintén el kell utasítani a felperes kifogásait egyrészt a Tribunal de première instance de Namur bontóítéletének a német jogrendben való elismerésének megtagadására, másrészt az Amtsgericht Siegen 2006. január 25-i végzésére vonatkozóan (lásd a jelen ítélet 49., illetőleg 51. pontját). Ugyanis a személyzeti szabályzat alkalmazása során sem a bíróságnak sem az uniós intézményeknek nem feladata, hogy a nemzeti bíróságok által hozott ítéletek megalapozottságát vizsgálják, különösen a jelen esethez hasonló körülmények között. Végül, a Tribunal de première instance de Namur bontóítélete nem tartozik a felperes által hivatkozott 1347/2000 rendelet és a 2201/2003 rendelet időbeli hatálya alá.

85 Mivel ezáltal elutasításra került a felperesnek néhai K.-W. Braun-Neumann túlélő házastársi minőségének cáfolatára vonatkozó érvelése, meg kell jegyezni, hogy az említett minőségnek néhai K.-W. Braun-Neumann esetében való Parlament általi elismerése nem áll ellentmondásban ugyanezen minőség felperes esetében való elismerésével, és az nem ellentétes az uniós közrenddel sem.

86 Először is meg kell állapítani, hogy a német jogrend kifejezetten és többféleképpen (lásd a jelen ítélet 77. és 78. pontját) elismerte, hogy néhai G. Neumann-nak mind a felperes, mind néhai K.-W. Braun-Neumann túlélő házastársa. Másrészt ebben a tekintetben emlékeztetni kell a Parlament álláspontjára, amely szerint a német jog alapján a házasság, annak bírósági határozattal való hatályon kívül helyezéséig, még akkor is érvényes marad, ha azt a jogszabályi tilalmak megsértésével kötötték.

87 Másodszor, mindenesetre az a körülmény, hogy az előző megfontolásokra tekintettel az Unió valamely intézménye pénzügyi előny nyújtása céljából egyetlen elhunyt volt tisztviselő esetében két személy számára ismeri el a túlélő házastársi minőséget, egyáltalán nem minősül a többes házasságnak az Unió szintjén való – akár hallgatólagos – elismerésének, amely elismerés magasabb szintű jogelvek összeegyeztethetőségének kérdését vetné fel, különösen ha ezen személyek mindegyike „a" túlélő házastárs számára előírt teljes pénzügyi előnyben részesülne (lásd ez utóbbi kérdés vonatkozásában a jelen ítélet 99–102. pontját). Mindenesetre az érintett intézmény a jelen esetben csak a nemzeti családjog alkalmazásának következményeit vonja le.

88 Másrészt a fenti megfontolásoktól függetlenül rá kell mutatni, hogy a személyzeti szabályzat 79. cikkének és VIII. melléklete 18. cikkének alkalmazása céljából a túlélő házastársi minőségnek néhai K.-W. Braun-Neumann javára való elismerése összhangban van ezen cikkek céljával, amely cél a tisztviselő vagy a korábbi tisztviselő halálából eredő jövedelemveszteség kiegyenlítése, mivel erre a célra tekintettel az özvegyi nyugdíj jövedelempótlásnak minősül (lásd a Közszolgálati Törvényszék F-74/08. sz., Ramaekers-Jørgensen kontra Bizottság ügyben 2009. október 21-én hozott ítéletének [EBHT-KSZ 2009., I-A-1-411. o. és II-A-1-2229. o.] 53. és 70. pontját). Ugyanis az Amtsgericht Nürnberg 1999. december 10-i ítéletével néhai K.-W. Braun-Neumann számára 400 DEM havi tartásdíjat ítélt meg, amelyre az utóbbi néhai G. Neumann halála óta nem tarthatott igényt. Így az özvegyi nyugdíj a céljának megfelelően lehetővé tette e jövedelemkiesésének kiegyenlítését.

89 Ebből következően el kell utasítani az első jogalapnak néhai K.-W. Braun-Neumann túlélő házastársi minőségének vitatására vonatkozó első részét.

– Az első jogalapnak a személyzeti szabályzat VIII. melléklete 18. cikkében előírt, a házasság legalább egyéves fennállásának feltételére vonatkozó második részéről

90 A felperes úgy érvel, hogy néhai G. Neumann és néhai K.-W. Braun-Neumann házassága kevesebb mint egy évig állt fenn, ennélfogva néhai K.-W. Braun-Neumann nem tarthat igényt az özvegyi nyugdíjra, mivel nem teljesült a személyzeti szabályzat VIII. mellékletének 18. cikkében előírt feltétel.

91 Ebben a tekintetben meg kell állapítani, hogy a személyzeti szabályzat VIII. melléklete 18. cikkének rendelkezései egyértelműek és pontosak, és azok értelmezése nem lehet kétséges. Ugyanis, mivel előírja, hogy az öregségi nyugdíjra jogosult volt tisztviselő túlélő házastársa özvegyi nyugdíjra jogosult „feltéve, hogy [...] a házasság legalább egy éve fennállt", biztosan és egyértelműen azt írja elő, hogy az egyéves időtartam a házasság fennállására vonatkozik, és nem a házastársak közötti életközösség fennállására, ahogyan azt a felperes hallgatólagosan állítja.

92 Ebből következően még ha feltételezzük is, hogy néhai K.-W. Braun-Neumann – aki a néhai G. Neumann-nal 1993. május 3-án kötött házasságot, és vele Andenne-ben telepedett le – elhagyta a házastársak közös lakóhelyét 1993 júliusában, ahogyan azt a felperes állítja, anélkül hogy ezt az állítását vitatnák, ez nem változtat azon, hogy a belga jogrendben a válásukat 1995. szeptember 6-án, azaz több mint két évvel a házasságkötésük után mondták ki. Ezenkívül az első jogalap első részének tárgyában kifejtettek szerint a házasságukat a német jogrendben csak néhai G. Neumann 2004. július 25-én bekövetkezett halálát követően lehetett megszűntnek tekinteni.

93 Ennélfogva néhai K.-W. Braun-Neumann és néhai G. Neumann házassága esetében mindenképpen teljesült a személyzeti szabályzat VIII. mellékletének 18. cikkében előírt, a házasság legalább egyéves fennállására vonatkozó feltétel.

94 El kell tehát utasítani az első jogalapnak ezt a részét is.

– Az első jogalap harmadik részéről, amely a túlélő házastársnak fizetett özvegyi nyugdíj összegére vonatkozik ugyanezen minőségnek egy másik személy számára való elismerése esetén

95 Az első jogalap harmadik része azt a kérdést veti fel, hogy a Parlament jogszerűen csökkenthette-e 50%-kal a felperesnek megítélt özvegyi nyugdíjat azzal az indokkal, hogy a személyzeti szabályzat 79. cikke alapján néhai K.-W. Braun-Neumann – mint néhai G. Neumann túlélő házastársa – is jogosult az özvegyi nyugdíjra.

96 Az nem vitatott, hogy a személyzeti szabályzat megalkotója nem vett figyelembe a jelen esethez hasonló helyzetet, amelyben két személy az özvegyi nyugdíj igénylése érdekében arra hivatkozik, hogy mindketten ugyanannak az öregségi nyugdíjra jogosult, volt tisztviselőnek a túlélő házastársai, és mindketten különböző államok (sőt ugyanazon állam) házassági anyakönyvi kivonataira és bírósági határozataira hivatkoznak, ezért ezen dokumentumok alapján a túlélő házastársi minőség mindkettőjük esetében ténylegesen valószínűnek tűnik. A személyzeti szabályzat 79. cikke és VIII. mellékletének 18. cikke nem rendelkezik ilyen esetről, és pusztán azt jelöli meg, hogy a korábbi tisztviselő túlélő házastársa özvegyi nyugdíjban részesül, azonban nem fejti ki közelebbről, hogy hogyan kell folyósítani az özvegyi nyugdíjat a jelen pontban leírthoz hasonló esetben, azaz a jelen esetben.

97 Mivel a személyzeti szabályzatban nincs arra vonatkozó előírás, hogy ilyen esetben milyen módon kell folyósítani az özvegyi nyugdíjat, ezt a módozatot a Parlamentnek kellett meghatároznia az előtte lévő vita megoldása érdekében, amit a Parlament az özvegyi nyugdíjnak felperes és néhai K.-W. Braun-Neumann között egyenlő részekre való felosztása útján végzett el.

98 A felperes azzal az érveléssel vitatja a Parlament álláspontját, hogy amennyiben ő teljesíti a személyzeti szabályzat VIII. melléklete 18. cikkének feltételeit, a teljes özvegyi nyugdíjra jogosult, és e jogát nem befolyásolhatja a Parlament arra vonatkozó határozata, hogy a VIII. melléklet 18. cikkét egy másik személyre is alkalmazza, aki a Parlament szerint szintén néhai G. Neumann túlélő házastársa.

99 Nem lehet elfogadni a felperes álláspontját, amely azzal a következménnyel járna, hogy az egyetlen tisztviselő vagy alkalmazott halála miatt özvegyi nyugdíjként fizetett összegek meghaladnák ezen nyugdíj – a személyzeti szabályzat 79. cikkében és VIII. mellékletének 18. cikkében rögzített – összegének 100%-át.

100 Először is meg kell jegyezni, hogy a személyzeti szabályzat ugyan nem szól arról az esetről, amikor két személy hivatkozik a túlélő házastársi minőségre, a VIII. mellékletének 28. pontjában azonban szabályozza azt a gyakran előforduló helyzetet, amelyben több elvált házastárs jogosult özvegyi nyugdíjra, illetve egy vagy több elvált házastárs és egy túlélő házastárs jogosult özvegyi nyugdíjra; az ilyen helyzetekben a személyzeti szabályzat kifejezetten előírja az özvegyi nyugdíj összegének a házasságok időtartamával arányos felosztását. Ehhez hasonlóan, az özvegyi nyugdíj összegének felosztását úgyszintén kifejezetten előírja a személyzeti szabályzat VIII. mellékletének 22. cikke, ha a tisztviselő után túlélő házastárs és a korábbi házasságból származó árvák és más jogosult személyek maradnak hátra. Igaz ugyan, hogy elméletileg e rendelkezések értelmezhetők *a contrario* is, és nem analógia útján, a Közszolgálati Törvényszék úgy véli, hogy a fent említett rendelkezésekben előírt szabály, amely szerint csak egyetlen özvegyi nyugdíj fizethető, a személyzeti szabályzat 79. cikke és VIII. mellékletének 18. cikke esetében is érvényes; e rendelkezéseknek hallgatása azon eset vonatkozásában, amelyben az érintett ellátásra több személy tart igényt, csupán ezen eset szokatlan jellegének tulajdonítható, és nem a jogalkotó azon kinyilvánított akaratának, hogy egyetlen tisztviselő után két vagy három teljes özvegyi nyugdíjat nyújtson.

101 Másodszor, mivel a tisztviselő nyugdíjba vonulásával csak egy uniós nyugdíjra jogosult (és ugyanez érvényes az özvegyi nyugdíjra is, amikor a személyzeti szabályzat VIII. mellékletének 22. és 28. cikke alapján több kedvezményezett közötti felosztásról van szó) ennek érvényesnek kell lennie a személyzeti szabályzat 79. cikkének és VIII. melléklete 18. cikkének alkalmazása esetében is.

102 Harmadszor, és függetlenül attól, hogy a jelen esetben alkalmazható-e a Parlament által hivatkozott azon ítélkezési gyakorlat, amely szerint a pénzügyi ellátásokra jogosító rendelkezéseket szigorúan kell értelmezni, nehezen volna összeegyeztethető a gondos pénzgazdálkodásból és az intézmények költségvetési kiadásainak ellenőrzéséből eredő kötelezettségekkel – amelyeknek az Unióban elsődlegesen érvényesülniük kell – annak elfogadása, hogy a túlélő házastársi minőségből közvetlenül következik a teljes özvegyi nyugdíjra való jogosultság, amely alapján az intézmény kétszeres, sőt háromszoros özvegyi nyugdíjat volna köteles kifizetni, ha a túlélő házastársi minőség több személy esetében ismerhető el.

103 Mivel a túlélő házastársként elismert személyek számára fizetendő teljes összeg nem haladhatja meg a személyzeti szabályzat 79. cikkében, valamint a személyzeti szabályzat VIII. mellékletének 18. cikkében előírt összeget, felmerül ezen összeg említett személyek közötti felosztásának kérdése.

104 Az valóban igaz, hogy a Parlament által elfogadott felosztási módszeren kívül – amely a felperes és néhai K.-W. Braun-Neumann közötti egyenlő részekre való felosztást jelenti – más módszerek is elképzelhetőek lettek volna. A Közszolgálati Törvényszék azonban úgy véli, hogy a jelen esetben választott módszer nem ellentétes a személyzeti szabályzat 79. cikke és a személyzeti szabályzat VIII. mellékletének 18. cikke, vagy akár ugyanezen mellékletnek az özvegyi nyugdíjra vonatkozó teljes fejezete rendelkezéseinek szövegével, felépítésével és céljával, főként hogy a házasság időtartamára vonatkozó, a személyzeti szabályzat VIII. mellékletének 28. cikkében szereplő szempont nehezen alkalmazható a jelen esethez hasonló helyzetben, másrészt az ellentétes volna a személyzeti szabályzat 79. cikkének céljával.

105 Ugyanis néhai G. Neumann és néhai K.-W. Braun-Neumann házasságának időtartama vitatott, és az azon jogrend azonosításától függ, amelyre ezen időtartam meghatározása céljából hivatkozni kell; e jogrend azonosítása, ahogyan azt a jelen ítélet 68. pontja kimondta, különösen összetett és nagyon bizonytalan feladat.

106 Ezenkívül, ha feltételezzük hogy a házasság időtartamára vonatkozó szempontot az annak alkalmazása során az egyes túlélő házastársakra kedvezőbb nemzeti jogrendre – azaz a felperes esetében a belga jogrendre, a néhai K.-W. Braun-Neumann esetében a német jogrendre – való utalással lehet alkalmazni, akkor a felperes házassága négy évig és három hónapig, míg néhai K.-W. Braun-Neumann házassága tizenegy évig és kevéssel több mint két hónapig tartott. Márpedig nyilvánvalóan ellentétes volna a személyzeti szabályzat 79. cikkének a jelen ítélet 88. pontjában felidézett céljával az özvegyi nyugdíj összegének olyan felosztása, amely néhai K.-W. Braun-Neumann számára nagyobb százalékarányt juttat, mint amire a felperes lenne jogosult. Ugyanis nemcsak arról van szó, hogy a néhai G. Neumann és a néhai K.-W. Braun-Neumann házassága alig néhány hónapig tartott, hanem ráadásul e házasság fennállása során számos bontóeljárás indult, egyrészt a néhai G. Neumann által a Tribunal de première instance de Namur előtt indított eljárás, amely 1995-ben – azaz mindössze két évvel a házasságkötés után – bontóítélethez vezetett, másrészt a 2003-ban indított eljárás, amely okafogyottá vált néhai G. Neumann halála miatt (lásd a jelen ítélet 15. és 76. pontját); az utóbbi eljárást néhai K.-W. Braun-Neumann kezdeményezte, aki ennek ellenére a teljes özvegyi nyugdíjat igényelte a Közszolgálati Törvényszék előtt benyújtott keresetével, amely keresetet a fent hivatkozott K.-W. Braun-Neumann kontra Parlament ügyben 2003. május 23-án hozott végzés elutasított (lásd a jelen ítélet 21. pontját).

107 Ezen okok alapján nem tűnik jogellenesnek a Parlament által elfogadott felosztási szempont, következésképpen el kell utasítani a felperesnek azt a kifogását, amely a túlélő házastársnak – az ugyanezen minőség valamely másik személy számára való elismerése esetén – nyújtandó özvegyi nyugdíj összegére vonatkozó kifogását.

A bizalomvédelem elvének megsértésére vonatkozó második jogalapról

108 A felperes szerint a Parlament a házastársi minőségüket illetően jogos bizalmat hozott létre benne és néhai G. Neumannban. A Parlament arra hivatkozik, hogy ez a jogalap elfogadhatatlan a panasz és a kereset összhangja szabályának megsértése miatt.

109 Az igaz, hogy a Parlament által hivatkozott összhang szabályát, amelynek be nem tartása elfogadhatatlanná teszi a bizalomvédelem elvének megsértésére alapított jogalapot, az ítélkezési gyakorlat már az 1970-es években kialakította, amely lényegében azt követeli meg, hogy a keresetlevél és a panasz tárgya és jogcíme összhangban álljon egymással (lásd többek között a Bíróság 58/75. sz., Sergy kontra Bizottság ügyben 1976. július 1-jén hozott ítéletének [EBHT 1976., 1139. o.] 31–33. pontját és a 75/82. sz. és 117/82. sz., Razzouk és Beydoun kontra Bizottság egyesített ügyekben 1984. március 20-án hozott ítéletének [EBHT 1984., 1509. o.] 9. pontját). A későbbi ítélkezési gyakorlatban a „jogcím” fogalmát a „kifogásokkal” hozták összefüggésbe (lásd a Bíróság 52/85. sz., Rihoux és társai kontra Bizottság ügyben 1986. május 7-én hozott ítéletének [EBHT 1986., 1555. o.] 12. és 14. pontját és C-316/97. P. sz., Parlament kontra Gaspari ügyben 1998. november 19-én hozott ítéletének [EBHT 1998., I-7597. o.] 17. és 18. pontját), másrészt számos ítélet veszi alapul az utóbbi fogalmat az összhang szabályának vizsgálata során (lásd a Bíróság 133/88. sz., Del Amo Martinez kontra Parlament ügyben 1989. március 14-én hozott ítéletének [EBHT 1989., 689. o.] 10. pontját; az Elsőfokú Bíróság T-284/02. sz., Dionyssopoulou kontra Tanács ügyben 2005. május 31-én hozott ítéletének [EBHT-KSZ I-A-131. o. és II-597. o.] 62. pontját).

110 Az előző pontban bemutatott ítélkezési gyakorlat szerint az összhang szabályát maga a pert megelőző eljárás célja igazolja, azaz hogy az adminisztráció számára lehetővé tegyék határozatának felülvizsgálatát, valamint a tisztviselők és az adminisztráció közötti jogviták peren kívüli megoldását,

amelyet az ítéletek többsége által használt kifejezések „egyezség”-nek neveznek. Ugyanezen ítélkezési gyakorlat szerint ez az eljárás csak akkor érheti el a célját, ha a kinevezésre jogosult hatóság kellő pontossággal megismerheti az érintettek által megtámadott határozattal szemben megfogalmazott kifogásokat.

111 Mindazonáltal, mivel a pert megelőző eljárásnak informális jellege van, és ebben a szakaszban az érintettek ügyvéd közreműködése nélkül járhatnak el, az állandó ítélkezési gyakorlat szerint az adminisztrációnak nem szabad a panaszt megszorítóan értelmezni, hanem nyitottan kell megvizsgálni (a fent hivatkozott Del Amo Martinez kontra Parlament ügyben hozott ítélet 11. pontja; az Elsőfokú Bíróság T-353/03. sz., Nielsen kontra Tanács ügyben 2005. április 13-án hozott ítéletének [EBHT-KSZ 2005., I-A-95. o. és II-443. o.] 23. pontja). Közelebbről az is meghatározásra került, hogy az uniós bíróság elé terjesztett kérelmek tárgyának meg kell egyeznie a panaszban kifejtett kérelmek tárgyával, és azok csak olyan kifogásokat tartalmazhatnak, amelyek ugyanazon a jogcímen alapulnak, mint a panaszban hivatkozott kifogások, azonban ezeket a kifogásokat az uniós bíróság előtt olyan jogalapok és érvek előterjesztésével is ki lehet fejteni, amelyek nem feltételenül szerepelnek a panaszban, de ahhoz szorosan kapcsolódnak (a Bíróság 224/87. sz., Koutchoumoff kontra Bizottság ügyben 1989. január 26-án hozott ítéletének [EBHT 1989., 99. o.] 10. pontja; az Elsőfokú Bíróság T-496/93. sz., Allo kontra Bizottság ügyben 1995. június 8-án hozott ítéletének [EBHT-KSZ 1995., I-A-127. o. és II-405. o.] 26. pontja és a fent hivatkozott Dionyssopoulou kontra Tanács ügyben hozott ítélet 62. pontja; a Közszolgálati Törvényszék F-138/06. és F-37/08. sz., Meister kontra OHIM egyesített ügyekben 2009. május 18-án hozott ítéletének [EBHT-KSZ 2009., I-A-1-131. o. és II-A-1-727. o.] 145. pontja).

112 Még ha az összhang szabályának bevezetése óta az uniós bíróság nem is alkalmazta mindig ugyanolyan rugalmasan ezt a szabályt (e szabály, feltehetően a jogvita jogcímének fogalma és a kifogások oka között megteremtett összefüggés miatti, szigorúbb alkalmazásának eseteiként lásd a Bíróság C-446/00. P. sz., Cubero Vermurie kontra Bizottság ügyben 2001. december 13-án hozott ítéletének [EBHT 2001., I-10315. o.] 12., 13. és 16. pontját; az Elsőfokú Bíróság T-78/96. és T-170/96. sz., W kontra Bizottság egyesített ügyekben 1998. május 28-én hozott ítéletének [EBHT1998., I-A-239. o. és II-745. o.] 62–64. pontját; a Közszolgálati Törvényszék F-60/07. sz., Martin Bermejo kontra Bizottság ügyben 2007. december 11-én hozott végzésének [EBHT-KSZ 2007., I-A-1-407. o. és II-A-1-2259. o.] 36–39. pontját), a szóban forgó szabály rugalmas értelmezése összhangban áll mind a pert megelőző eljárás céljával – ahogyan azt a jelen ítélet 110. pontja felidézi –, mind a pert megelőző eljárásra a költségek tárgyában alkalmazandó szabályokkal.

113 Ugyanis egyrészt a viták peren kívüli rendezését – amely a pert megelőző eljárás célja – nagymértékben megkönnyíti ezen eljárás során a jogi formaságok hiánya. Egyebekben az ítélkezési gyakorlat emiatt nem írja elő, hogy a tisztviselő által a panaszának alátámasztására hivatkozott kifogásoknak jogi megfogalmazása legyen (az Elsőfokú Bíróság T-12/97. sz., Barnett kontra Bizottság ügyben 1997. november 5-én hozott ítéletének [EBHT-KSZ 1997., I-A-313. o. és II-863. o.] 68. pontja és a fent hivatkozott Nielsen kontra Tanács ügyben hozott ítélet 26. pontja). Márpedig, ha az összhang szabályát szigorúan kellene értelmezni és alkalmazni már ebben a szakaszban, az ügyvéd igénybevételére ösztönözné a tisztviselőt, attól tartva, hogy a pert megelőző eljárásban véglegesen rögzül a jogvita terjedelme, jóllehet ennek a szakasznak nem annyira a bírósági kereset előkészítése, mint inkább annak elkerülése a célja. Az ügyvéd felperes általi igénybevétele nehézkesebbé tenné a pert megelőző eljárást, ami nyilvánvalóan ellentétes annak céljával.

114 Másrészt a tisztviselőnek a kereset benyújtása előtti költségei meg nem téríthető költségeknek minősülnek (az Elsőfokú Bíróság T-80/97. DEP. sz., Starway kontra Tanács ügyben 2002. január 10-én hozott végzésének [EBHT 2002., II-1. o.] 25. pontja és T-251/00. DEP. sz., Lagardère és Canal+ kontra Bizottság ügyben 2004. december 7-én hozott végzésének [EBHT 2004., II-4217. o.] 21. és 22. pontja) ellentétben a tulajdonképpeni peres eljárás – azaz a kereset benyújtásával induló eljárás – során keletkezett költségekkel. A jogalkotó szándéka szerint e megkülönböztetésnek többek között éppen az a célja, hogy visszatartsa a tisztviselőt a pert megelőző eljárásban az ügyvéd igénybevételétől.

115 A jelen esetben még inkább szükség van a panasz és a kereset összhangjára vonatkozó követelmény rugalmas értelmezésére.

116 Ugyanis, először is ez az értelmezés abba az ítélkezési gyakorlatba illeszkedik, amely a hatékony bírói jogvédelemnek mint az uniós jog általános jogelvének növekvő jelentősége tükröződik, amely a tagállamok közös alkotmányos hagyományain nyugszik, és amelyet az emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló, 1950. november 4-én Rómában aláírt európai egyezmény 6. és 13. cikke is tartalmaz, amely elvet egyebekben megerősítette az Európai Unió Alapjogi Chartájának 47. cikke (lásd ebben az értelemben a Bíróság C-402/05. P. és C-415/05. P. sz., Kadi és Al Barakaat International Foundation kontra Tanács és Bizottság egyesített ügyekben 2008. szeptember 3-án hozott ítéletének [EBHT 2008., I-6351. o.] 335. pontját), amely az EUSZ 6. cikk (1) bekezdése szerint ugyanolyan jogi kötőerővel bír, mint a Szerződések. Ugyanis, ha az a jelentőség, amellyel ez az elv valamely jogközösség számára rendelkezik, indokolttá teszi a Lisszaboni Szerződés hatálybalépése előtti EU-Szerződés keretében a Bíróság előzetes döntéshozatal tárgyában fennálló hatáskörére vonatkozó elsődleges jogi rendelkezések széles értelmezését (lásd többek között a Bíróság C-354/04. P. sz., Gestoras Pro Amnistía és társai kontra Tanács ügyben 2007. február 27-én hozott ítéletének [EBHT 2007., I-1579. o.] 53. pontját és C-355/04. P. sz., Segi és társai kontra Tanács ügyben 2007. február 27-én hozott ítéletének [EBHT 2007., I-1657. o.] 53. pontját és a C-303/05. sz. Advocaten voor de Wereld ügyben 2007. május 3-án hozott ítéletének [EBHT 2007., I-3633. o.] 18. pontját), annak úgyszintén igazolnia kell a közszolgálati jog keretében az összhang szabályának olyan értelmezését, amely a lehetőségekhez mérten mérsékeli azokat a korlátozásokat, amelyek a felperest ezen elvre tekintettel azon jogalapokat és érveket illetően terhelik, amelyekre a képviselője a keresetlevélben jogosult hivatkozni. Ugyanis, noha a további korlátozások, például az új bizonyítékok és az új jogalapok felajánlására vonatkozó korlátozások (lásd a Közszolgálati Törvényszék eljárási szabályzatának 42. és 43. cikkét) szorosan hozzátartoznak a Közszolgálati Törvényszék előtti eljárás szabályos lefolytatásához, ennélfogva nem sértik a hatékony bírói jogvédelem elvét, ez az elv sokat veszíthet a jelentőségéből abban az esetben, ha a felperest képviselő ügyvédtől azért tagadják meg a jogvita kimenetele szempontjából esetleg döntő jelentőségű jogalapok előterjesztését, mert a pert megelőző eljárás során maga a felperes nem gondolt az említett jogalapok előterjesztésére.

117 Másodszor, az Európai Unió Közszolgálati Törvényszékének felállításáról szóló, 2004. november 2-i 2004/752/EK, Euratom tanácsi határozat (HL L 333., 7. o.; a továbbiakban: a Közszolgálati Törvényszék felállításáról szóló határozat) hatálybalépése óta – amely az I. melléklete 7. cikkének (5) bekezdésében előírja, hogy a pervesztes fél köteles a költségek megtérítésére, amennyiben a Közszolgálati Törvényszék így határoz – a tisztviselő megnövekedett kockázatot vállal a panasz és a kereset közötti összhang ítélkezési gyakorlat által kialakított szabálya keletkezésének időszakához képest, amikor a tisztviselő fel volt mentve a pernyertes intézmény költségeinek viselése alól. Természetesen ez a Közszolgálati Törvényszék felállításáról szóló határozattal bevezetett módosítás összhangba hozza a tisztviselők ügyeinek költségeire vonatkozó szabályzást az uniós bíróság hatáskörébe tartozó jogviták költségeire vonatkozó általános szabályozással; meg kell azonban jegyezni, hogy ez utóbbi jogvitát sem a hatályon kívül helyezés, sem a felelősség tárgyában nem kell kötelezően megelőznie pert megelőző eljárásnak, és arra nem vonatkoznak az összhang szabályának korlátozásaihoz hasonló korlátozások. Ennélfogva a Közszolgálati Törvényszék felállításáról szóló határozattal bevezetett új pénzügyi kockázat kiegyenlítése céljából – amelyet a Közszolgálati Törvényszékhez fordulni kívánó tisztviselőknek vállalniuk kell – ésszerű és megfelel a gondos igazságszolgáltatásnak a tisztviselőkre vonatkozó korlátozások azáltal való mérséklése, hogy többek között a tisztviselők képviselőjének lehetővé teszik, hogy ne szorítkozzon a tisztviselő által megfogalmazott kifogásokra, aki a leggyakrabban nem jogász, és mindenesetre nem jogászi minőségben és kiváltképpen nem ügyvédi minőségben jár el.

118 Harmadszor, mind az igazgatási gyakorlat fejlődése, mind a bíróság előtti hatékony jogorvoslathoz való jog elismerése miatt fokozatosan elveszítette a jelentőségét az összhang szabályának az ítélkezési gyakorlat által már az 1970-es években megállapított egyik legfontosabb indoka: azaz a jogvitáknak a jelen ítélet 110. pontjában kifejtettek értelmében vett peren kívüli rendezésének megkönnyítése.

Ugyanis, először is jóllehet az nem vitatott, hogy az előzetes panaszeljárás továbbra is hatékonyan betölti a kifogások szűrésének szerepét, és lehetőséget biztosít az adminisztráció számára, hogy a bírósághoz való fordulás előtt kijavítsa az esetleges szabálytalanságokat vagy megvédje a határozatok jogszerűségét, fel kell tenni azt a kérdést, hogy a pert megelőző eljárás továbbra is alkalmat szolgáltat-e a viták egyezség útján való rendezési lehetőségeinek aktív és konkrét keresésére; egyebekben az ebben a vonatkozásban megállapított hiányosságok tették indokolttá, hogy a Közszolgálati Törvényszék felállításáról szóló határozatban különös hangsúlyt helyezzenek az Unió közszolgálati bírósága előtti eljárás valamennyi szakaszában a jogvitákban az egyezségkötés lehetőségeinek vizsgálatára. Másodszor, noha a Közszolgálati Törvényszék előtti hatékony jogorvoslat biztosítása, amely a jelen ítélet 116. pontjában felidézett hatékony bírói jogvédelem elvének kifejeződése, olyan – többek között eljárásjogi – szabályok szerint kell gyakorolni, amelyek körülhatárolják annak alkalmazását és terjedelmét, az ilyen jogorvoslat biztosítását alapvető jellegére tekintettel nem lehet túl szorosan alárendelni a bírósághoz fordulást megelőző eljárás céljainak a jogorvoslat biztosításának súlyos veszélyeztetése nélkül; a viták peren kívüli rendezése, bármilyen kívánatos legyen is, nem alapvető jog, az tehát nem indokolhatja a tisztviselők számára nyitva álló bírósági jogérvényesítés lehetőségeinek radikális korlátozását.

119 A fenti megfontolásokra tekintettel meg kell állapítani, hogy a 109. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlatnak megfelelően az összhang szabálya csak akkor érvényesülhet, ha a kereset a panasz tárgyát vagy annak jogcímét megváltoztatja; a „jogcím” fogalmát tágan kell értelmezni. Ezen értelmezés alapján, és az olyan megsemmisítés iránti kérelem esetében, mint amilyeneket a jelen esetben a kinevezésre jogosult hatóság 2006. szeptember 8-i határozatával szemben terjesztettek a Közszolgálati Törvényszék elé, a „jogvita jogcímén” a megtámadott aktus belső jogszerűségének vagy külső jogszerűségének – az ítélkezési gyakorlatban számos alkalommal elismert megkülönböztetés – felperes általi vitatását kell érteni (a Bíróság C-367/95. P. sz., Bizottság kontra Sytraval és Brink’s France ügyben 1998. április 2-án hozott ítéletének [EBHT 1998., I-1719. o.] 67. pontja; a Közszolgálati Törvényszék F-31/07. sz., Putterie-De-Beukelaer kontra Bizottság ügyben 2008. február 21-én hozott ítéletének [EBHT-KSZ 2008., I-A-1-53. o. és II-A-1-261. o.] 57. és azt követő pontjai, az ítélettel szemben T-160/08. P. ügyszám alatt fellebbezés van folyamatban az Európai Unió Törvényszéke előtt és F-135/07. sz., Smadja kontra Bizottság ügyben 2008. szeptember 11-én hozott ítéletének [EBHT-KSZ 2008., I-A-1-299. o. és II-A-1-1585. o.] 40. pontja, az ítélettel szemben T-513/08. P. ügyszám alatt fellebbezés van folyamatban az Európai Unió Törvényszéke előtt).

120 Következésképpen a jogellenességi kifogást és természetesen az imperatív jogalapokat leszámítva akkor van szó a jogvita jogcímének megváltoztatásáról, és ebből következően az összhangra vonatkozó szabály megsértése miatti elfogadhatatlanságról, ha a felperes, aki panaszában csupán a neki sérelmet okozó aktus alaki érvényességét vitatja, ideértve annak eljárási oldalát, keresetében érdemi jogalapokra hivatkozik, vagy pedig fordítva, a felperes azután, hogy panaszában kizárólag a neki sérelmet okozó aktus érdemi jogszerűségét vitatja, olyan keresetlevelet nyújt be, amelyben az aktus alaki érvényességére vonatkozó jogalapok szerepelnek, beleértve annak eljárásjogi vonatkozásait is.

121 A jogellenességi kifogásokat illetően – még akkor is, ha azok a panaszban szereplőtől eltérő jogcímre vonatkoznak – ezen kifogásoknak az összhang szabályának be nem tartása miatti elfogadhatatlansága felborítaná az egyensúlyt a tisztviselő eljárási jogainak védelme és a pert megelőző eljárás célja között, és az a tisztviselő vonatkozásában aránytalan és indokolatlan szankciónak minősülne. Ugyanis, tekintettel a jogellenességi kifogáshoz szorosan kapcsolódó jogi jellegre, valamint arra a meggondolásra, amely az érdekeltet arra indítja, hogy ilyen jogellenességet keressen, és arra hivatkozzon, a panaszt benyújtó tisztviselőtől vagy alkalmazottól, aki nem feltétlenül rendelkezik megfelelő jogi ismeretekkel, nem lehet megkövetelni, hogy – a későbbi elfogadhatatlanság terhe mellett – ilyen kifogást terjesszen elő a pert megelőző szakaszban. Ez annál inkább így van, mivel a pert megelőző szakaszban a jogellenességi kifogás előterjesztése valószínűleg nem eredményez pernyertességet a panaszos számára ebben a szakaszban, mivel valószínűtlen, hogy az adminisztráció úgy dönt, hogy valamely hatályos rendelkezést – amely esetleg egy magasabb rangú jogi normát sért – kizárólag abból a célból nem alkalmaz, hogy lehetővé tegye a jogvita peren kívüli rendezését.

122 A fenti megfontolásokból és különösen a 119–121. pontban szereplő megfontolásokból az következik, hogy a jogos bizalom elvének megsértésére alapított jogalap előterjesztése a kerestlevélben egyáltalán nem sérti az összhang szabályát. Ugyanis a felperes azáltal, hogy a panaszban kifogásolta az általa túlélő hozzátartozóként kapott özvegyi nyugdíj összegét 50%-kal csökkentő parlamenti határozat indokolását – amely indokolás egy másik túlélő házastárs létezésén alapult – nyilvánvalóan érdemben vitatta a megtámadott határozat jogszerűségét. Márpedig a jogos bizalomra vonatkozó jogalap nyilvánvalóan jogszerűségre vonatkozó érdemi jogalap. Ennélfogva a jogalapot elfogadhatónak kell nyilvánítani.

123 Mivel a jogos bizalom elvének megsértésére alapított jogalap elfogadható, azt érdemben kell megvizsgálni.

124 Márpedig az érdemi részt illetően – eltekintve attól, hogy jogos bizalmára a felperes néhai G. Neumann házastársi minőségének Parlament általi elismerése vonatkozásában hivatkozott, és nem valamilyen jogos bizalomra az özvegyi nyugdíjjal kapcsolatban, és egyáltalán nem az özvegyi nyugdíj teljes összegére való esetleges jogával kapcsolatban – meg kell állapítani, hogy a bizalomvédelemre való hivatkozásnak az ítélkezési gyakorlat által kialakított feltételei (az Elsőfokú Bíróság T-235/94. sz., Galtieri kontra Parlament 1996. február 27-én hozott ítéletének [EBHT 1996., I-A-43. o. és II-129. o.] 63. és 65. pontja és T-329/03. sz., Ricci kontra Bizottság ügyben 2005. március 16-án hozott ítéletének [EBHT 2005., I-A-69. o. és II-315. o.] 79. pontja; a Közszolgálati Törvényszék F-4/07. sz., Skoulidi kontra Bizottság ügyben 2008. február 21-én hozott ítéletének [EBHT-KSZ 2008., I-A-1-47. o. és II-A-1-229. o.] 79. pontja, és F-126/07. sz., Van Beers kontra Bizottság ügyben 2008. november 4-én hozott ítéletének [EBHT-KSZ 2008., I-A-1-355. o. és II-A-1-1929. o.] 70. pontja) a jelen esetben nem teljesültek, mivel a felperes nem tud felmutatni az adminisztrációtól származó, konkrét, feltétlen és egybehangzó ígéretet.

125 Először is nem lehet az előző pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlat értelmében vett konkrét, feltétlen és egybehangzó ígéretnek tekinteni önmagában azt, hogy az adminisztráció az érdekelt számára – akár több éven keresztül – pénzügyi ellátásokat fizetett; ugyanis ellentétes esetben az adminisztráció összes határozatát – amellyel a jövőre nézve és esetleg visszamenőleges hatállyal megtagadja az érdekelt számára éveken keresztül jogalap nélkül kifizetett pénzügyi ellátás fizetését – következetesen megsemmisítené az uniós bíróság a jogos bizalom elvének megsértése miatt, aminek következtében nagy részében elveszítené a hatékony érvényesülését többek között a személyzeti szabályzatnak a jogalap nélkül fizetett összeg visszakövetelésére vonatkozó 85. cikke. Ennélfogva néhai G. Neumann számára – a felperessel fennálló házassága miatt – háztartási támogatás, majd a felperes számára özvegyi nyugdíj fizetése önmagában nem hozhat létre a felperesben jogos bizalmat a házastársi minőségének elismerése és ezen kifizetések jogszerűsége vonatkozásában, mivel a Parlament egyáltalán nem tett ilyen értelmű ígéretet.

126 Másodszor az a körülmény, hogy mihelyt a Tribunal de première instance de Namur ítélete jogerőssé vált a Parlament néhai G. Neumannt a személyzeti szabályzat értelmében elváltnak tekintette (az ezzel járó összes pénzügyi következménnyel együtt, azaz többek között már nem kapott háztartási támogatást), majd a felperessel házasnak (amely házasság címén ismét háztartási támogatásban részesült), a jelen ügy különös körülményeire tekintettel nem tekinthető alkalmasnak arra, hogy az a felperesben jogos bizalmat hozzon létre a teljes özvegyi nyugdíj jövőbeli nyújtására vonatkozóan.

127 Ugyanis a személyzeti szabályzat 85. cikkére vontatkozó megállapításhoz hasonlóan (lásd a jelen ítélet 125. pontját) vitathatatlan, hogy nem valamely intézmény adminisztrációjának feladata, hogy a tisztviselők családi állapotának változására vonatkozóan önként és saját magától kutatásokat végezzen, hanem csak az érdekeltek által továbbított információkat kell figyelembe vennie, a benyújtott hivatalos dokumentumok vagy bírósági határozatok útján előterjesztett bizonyítékok alapján. Az adminisztrációnak ezen információk és dokumentumok alapján kell levonnia a megfelelő pénzügyi következtetéseket és kell meghoznia határozatait. A jelen esetben ez vonatkozik a Parlamentre, amely – ahogyan az az ügy vizsgálatából kitűnik – arra szorítkozott, hogy figyelembe vette néhai

G. Neumann által – az évek során és a személyi helyzete változásának megfelelően – átadott információkat, valamint az általa az említett információk alátámasztására előterjesztett bizonyítékokat. Ezzel szemben, ahogyan azt a Parlament a tárgyaláson előadta – és amit a felperes nem vitatott – a Parlamentnek nem volt tudomása a néhai G. Neumann által 1996. december 16-én a Bayerisches Staatsministerium der Justizhoz (bajorországi igazságügyi államminisztérium, Németország) benyújtott kérelemről, sem a Bayerisches Oberstes Landesgericht 1999. október 11-i határozatáról, amely megtagadta a Tribunal de première instance de Namur bontóítéletének Németországban való elismerését, de még a később, 2003-ban, a néhai K.-W. Braun-Neumann által az Amtsgericht-Familiengericht-Merzighez benyújtott bontókeresetről sem.

128 Ha a Parlament rendelkezett volna ezekkel az információkkal, nagy valószínűséggel eltérő határozatot hozott volna a felperes esetében, vagy legalábbis kifejezésre juttatta volna a felperes családi állapotára vonatkozó kétségeit.

129 A fent említett információk és dokumentumok továbbításának elmaradása néhai G. Neumann-nak és – legalábbis annak halála után – a felperesnek róható fel; valószínűtlen ugyanis, hogy a felperes (akinek, ahogyan az kitűnik a néhai K.-W. Braun-Neumann által a tárgyalás után átadott dokumentumokhoz csatolt 1997. szeptember 22-i levélből [lásd a jelen ítélet 33. pontját] 1997-ben már kapcsolata volt néhai G. Neumann-nal, és tudott néhai K.-W. Braun-Neumann létezéséről) ne tudott volna a néhai K.-W. Braun-Neumann és néhai G. Neumann által 1993-ban kötött házasságról vagy a Bayerisches Oberstes Landesgericht 1999. október 11-i végzéséről, amely megtagadja a Tribunal de première instance de Namur bontóítéletének Németországban való elismerését. Ennélfogva nagyon valószínű, hogy a felperes abban az időpontban, amikor özvegyi nyugdíjat igényelt a Parlamenttől, azaz 2004. augusztus 11-én, tudatában volt annak, hogy valószínűleg létezik egy másik olyan személy is, aki esetleg az intézménynél a túlélő házastársi minőségére hivatkozhat, és özvegyi nyugdíjat igényelhet. Ebben az összefüggésben hivatkozni kell még egyrészt a kettős házasság miatti 2005. március 17-i panaszra, amelyet néhai K.-W. Braun-Neumann terjesztett elő a felperes ellen, aki a Staatsanwaltschaft Siegen 2006. február 16-i levele szerint (lásd a jelen ítélet 33. pontját) vitatta a neki felrótt tényeket – ami azt jelenti, hogy azokról tájékoztatták – másrészt az Amtsgericht Siegen előtti eljárásra, amelyben a felperest félként képviselték, és így nyilvánvalóan ismerte a 2006. január 25-i végzés szövegét, amely kifejezetten hivatkozik a Bayerisches Oberstes Landesgericht fent említett végzésére; mind a kettős házasságra vonatkozó panasz miatt indult eljárás, mind az az eljárás, amely a fent hivatkozott 2006. január 25-i végzéshez vezetett, jóval korábbi időszakból származik annál az időpontnál, amikor néhai K.-W. Braun-Neumann özvegyi nyugdíjat igényelt a Parlamenttől. E körülmények között egyáltalán nem kétséges, hogy a felperes jogosan számíthatott arra, hogy néhai K.-W. Braun-Neumann egy napon túlélő házastársként özvegyi nyugdíjat igényel a Parlamenttől.

130 A fenti okok miatt el kell utasítani a jogos bizalom megsértésére alapított jogalapot, továbbá ebben az összefüggésben emlékeztetni kell arra, hogy a Parlament úgy határozott, hogy – annak ellenére, hogy 2004. augusztus 4-re visszamenőleges hatállyal engedélyezte néhai K.-W. Braun-Neumann számára a néhai G. Neumann után járó özvegyi nyugdíj 50%-át – nem követeli vissza a felperestől az özvegyi nyugdíj 50%-a formájában jogalap nélkül fizetett összeget, amelyet 2004. augusztus 1-je és a megtámadott határozat hatálybalépése között a felperes számára túlfizetett.

131 A fentiekből következik, hogy el kell utasítani a megsemmisítési jogalapokat, és ebből következően a Parlament arra való kötelezésére vonatkozó kérelmet, hogy az 2006. április 1-jéig visszamenőlegesen, és havonta folyamatosan 2009. október 31-ig fizesse meg a felperesnek a néhai G. Neumann után járó özvegyi nyugdíj további 50%-át.

A költségekről

132 Az eljárási szabályzat 122. cikke értelmében az e szabályzat II. címének a költségekről és az eljárással összefüggő ügyviteli költségekről szóló 8. fejezetének rendelkezései csak az e szabályzat hatálybalépését, vagyis 2007. november 1-jét követően a Törvényszékhez benyújtott keresetekre irányadók. Ezen időpontig a Közszolgálati Törvényszék előtt *mutatis mutandis* továbbra is az Elsőfokú Bíróság eljárási szabályzatának vonatkozó rendelkezéseit kell alkalmazni.

133 Az eljárási szabályzat 87. cikkének 2. §-a alapján az Elsőfokú Bíróság a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte. Mindazonáltal e szabályzat 88. cikke értelmében az intézmények és alkalmazottai közötti jogvitákban az intézmények maguk viselik saját költségeiket.

134 Az Elsőfokú Bíróság eljárási szabályzata 87. cikkének 4. §-a kimondja, hogy az Elsőfokú Bíróság elrendelheti, hogy a beavatkozók maguk viseljék saját költségeiket.

135 A jelen esetben, mivel a felperes pervesztes lett, mindegyik fél maga viseli saját költségeit.

136 A beavatkozót illetően, jóllehet a jelen eljárásba való beavatkozását a Közszolgálati Törvényszék kezdeményezte, mindazonáltal az nem vitatott, először is, hogy a válaszában ő kérte, hogy a Parlament kérelmei támogatására beavatkozhasson, továbbá ez a beavatkozás az eljárás keretében biztosította számára az érdekei képviseletét, végül és főképpen ezáltal érvényesíthette és megvédhette a jogait a felperes követeléseivel szemben, ami számára kedvezőnek bizonyult, mivel a beavatkozása hatással volt a bíróság mérlegelésére, amely a felperes keresetét elutasította. Ennélfogva úgy kell határozni, hogy a beavatkozó maga viseli a saját költségeit.

A fenti indokok alapján

A KÖZSZOLGÁLATI TÖRVÉNYSZÉK (teljes ülés)

a következőképpen határozott:

1) Nem szükséges határozni azon kereseti kérelemről, hogy a Parlament fizesse meg W. Mandt részére a teljes özvegyi nyugdíjat, nem szükséges határozni annyiban, amennyiben e kérelem a 2009. október 31-ét követő időszakra vonatkozik.

2) A Közszolgálati Törvényszék a keresetet az ezt meghaladó részében elutasítja.

3) A felek és a beavatkozó maguk viselik a saját költségeiket.

Mahoney Gervasoni

Kreppel Tagaras Van Raepenbusch

Kihirdetve Luxembourgban, a 2010. július 1-jei nyilvános ülésen.

W. Hakenberg
hivatalvezető

P. Mahoney
elnök